

ALICE TURNER

GRENZELOOS

Het Motief team onderzoekt het verband tussen een cold case,
een vermissing en een lugubere diefstal...

MOTIEF 2

THRILLER

The background of the cover features a faded, sepia-toned image of the Tower Bridge in London, spanning across the bottom half. The image is heavily textured with various splatters of black and dark red ink, giving it a gritty, forensic feel. The overall aesthetic is that of a crime thriller book cover.

Alice Turner

GRENZELOOS
Thriller

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520083
© 2022 Alice Turner
Omslagontwerp Margo Togni
eBook Mat-Zet bv, Huizen

Proloog

TIEN JAAR GELEDEN

‘Is dit niet heel erg gemeen?’ vroeg Nicole.

‘Jemig, Nicole, hier hebben we het al over gehad,’ zei Victoria. ‘Het is nu te laat om van gedachten te veranderen. Ik heb de anderen al ingelicht. We doen het gewoon zo.’

Daar waar Nicole om de paar meter bijna haar enkels brak op haar hoge hakken leek Victoria geen enkel probleem met haar stiletto's te hebben. Victoria had nooit ergens problemen mee. Misschien school daar de kracht in, dacht Nicole, in zelfvertrouwen. Misschien waren het niet haar zwakke enkels die haar deden wankelen, maar haar gebrek aan zelfvertrouwen.

Ze waren onderweg naar Lucy. Die wilde lid worden van hun studievereniging en vanavond zou het oordeel geveld worden. Er was slechts één plek beschikbaar en er hadden tien meisjes geauditeerd. Hun vereniging, Artemisia, was de populairste van de studie Kunstgeschiedenis en bestond al meer dan honderd jaar. Als je het lidmaatschap van de vereniging op je cv had staan, betekende het dat er deuren voor je opengingen. Oud-leden zaten overal op belangrijke, strategische posities in de kunstwereld.

Victoria was voorzitter. Niet dat zij die contacten echt nodig had. Haar moeder was directeur van het London Museum. Dat gold trouwens ook voor Lucy. Haar ouders werkten bij het veilinghuis Christie's.

Nicole daarentegen... nee, daar wilde ze niet aan denken. Haar ouders waren keurige, aardige, liefdevolle mensen die keihard werkten om haar naar de universiteit te laten gaan.

Ze rilde in haar dunne panty en trenchcoat. Haar moeder zou haar voor gek verklaren. *Als je ziek wordt, is het je eigen schuld.* Ze kon haar stem bijna horen. Ze miste haar moeder. Ze miste thuis.

Om de een of andere reden had Victoria haar onder haar vleugels genomen. Misschien omdat ze een slaafje zocht. Nicole was niet gek.

‘Schiet eens op,’ zei Victoria. ‘De anderen zijn er al.’

‘Ik kan niet zo snel.’

‘Je moet echt eens investeren in goede hakken, en niet die ondingen,’ zei Victoria.

Nicole trok een gezicht achter haar rug. Alsof ze dat kon betalen. Dat wist Victoria heel goed, maar af en toe vergat ze dat hun achtergronden totaal verschillend waren. Victoria was ontzettend aardig voor haar. Ze betaalde vaak voor haar als ze uit eten gingen, omdat ze wist dat Nicole weinig geld had. En ze kreeg vaak kleding van haar die ze niet meer droeg. Over een maand stond de verplichte studiereis van twee weken naar Florence op het programma en Nicole had nu al buikpijn omdat ze niet wist hoe ze die moest betalen.

Ze draaiden Bury Place in, de straat waar Lucy woonde, die op een kwartier

lopen lag van het Courtauld Institute of Art, onderdeel van de University of London. Lucy had een kamer in een oud victoriaans huis, opgetrokken in rood baksteen, dat was verdeeld in appartementen. Het appartement op de begane grond deelde Lucy met anderen. Haar studentenkamer was niet te vergelijken met die van Nicole. Nicole woonde in een bezemkast, de kamer van Lucy was groter dan de begane grond van Nicoles ouderlijk huis.

Nicole had een keer opgezocht wat huizen in deze buurt ongeveer kostten. Onder een miljoen pond was er niets te vinden.

Niet jaloers zijn, niet jaloers zijn, herhaalde ze als een mantra. *Geniet van alles wat er op je pad komt, geniet van alles wat er op je pad komt.*

Nicole was blij toen ze het pand eindelijk bereikten, al was die opluchting van korte duur. Wat ze hier op het punt stonden te doen, beviel haar allerminst. Nadat Victoria op de bel had gedrukte, zwaaide de deur automatisch open. Aan de gang, die vol stond met rommel – lege kratten bier, fietsen en stapels oud papier – grensden enkele kamers, een wc en een keuken.

Lucy stond in de deuropening van haar kamer om hen te verwelkomen. ‘Zoek een plekje,’ zei ze. Er zaten een paar studiegenotes op haar enorme tweepersoonsbed, een paar op de luxe vierzitsbank en een paar in de twee brede vensterbanken. De kamer had een hoog plafond en een houten vloer. In een van de hoeken zat een open haard met een marmeren schoorsteenmantel. Overdag kwam er een bak licht door de hoge ramen.

Ze droegen allemaal dezelfde hoody. Behalve Lucy dan. Op de achterkant stond ‘kunsthyserica’.

Nicole ging op de bank zitten. Die was beslist niet tweedehands, zoals die van haar. Waarschijnlijk was die al derdehands, of tiendehands.

Niet jaloers zijn.

Niet jaloers zijn.

‘Hebben jullie al trek? Ik heb iets ongelooflijk lekkers voor jullie klaargemaakt,’ zei Lucy.

Er werd geknikt.

‘Goed, dan ga ik de eerste gang halen.’

‘Hoeveel gangen heb je?’ riep iemand verheugd uit.

‘Vier.’

Dat antwoord werd met gejuich ontvangen.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg Nicole.

‘Nee hoor, blijf maar lekker zitten.’

Zodra ze weg was, nam Victoria het woord. ‘Oké, we weten allemaal wat we moeten doen. Zodra ik het sein geef, oké?’

‘Wel na het eten pas, hoop ik?’ zei iemand.

Het leverde haar een uitgestoken tong van Victoria op. ‘Voor het dessert, in ieder geval.’

‘O, jammer. Ik ben gek op desserts.’

‘Ja, dat is te zien,’ sneerde Victoria.

Het meisje reageerde niet. Natuurlijk niet. Een weerwoord geven betekende

sociale zelfmoord. Tenminste, met Victoria als voorzitter. Nog een jaar en dan was ze afgestudeerd. Nicole was heel benieuwd wie er dan voorzitter zou worden.

Lucy kwam binnen met de eerste gang. ‘Dit is een sashimi van tonijn, met wakame, geroosterde sesamzaadjes en sojasaus.’

Nicole had geen idee wat het was. Sashimi. Wakame. Het klonk als abracadabra. De spaarzame keren dat zij met haar ouders uit eten ging, gingen ze naar de plaatselijke pizzeria.

Nicole betwijfelde of Lucy het eten zelf had gemaakt of dat ze dat had besteld via de traiteur. Normaal gesproken zou ze enorm van het eten genieten, maar nu kreeg ze bijna geen hap door haar keel. De anderen leken daar totaal geen last van te hebben. Ze aten, kletsten, dronken en lachten. Lucy deed haar uiterste best. Haar wangen zagen rood van de inspanning. Ze had geen idee dat het oordeel allang geveld was. Hoewel Victoria het nooit toe zou geven, dulde ze geen concurrentie. Lucy’s pech was dat ze te veel op Victoria leek. Nicole maakte zichzelf graag wijs dat ze het geweten van Victoria was, maar negen van de tien keer luisterde die niet. Het was meer dat ze op die manier haar eigen geweten suste.

‘Goed, en dan nu het dessert,’ zei Lucy.

‘Zou je iets langer in de keuken kunnen blijven?’ zei Victoria. ‘Dan kunnen wij even overleggen en je tijdens het dessert ons oordeel geven.’ Er klonk gejoel.

Stelletje huichelaars, dacht Nicole.

‘Zodra we het weten, dan kom ik je halen, oké?’ zei Victoria.

Lucy knikte en verdween. Er viel een doodse stilte. Na een minuut opende Victoria de deur om te kijken of de kust veilig was.

Mysterieuze verdwijning studente

Van onze verslaggever

LONDEN Lucy Ashby (19) is al meer dan een week zoek. Een woordvoerder van de politie deelt mee dat de studente kunstgeschiedenis voor het laatst is gezien in haar studentenhuus aan Bury Place, waar ze een etentje gaf voor enkele medestudenten. De politie gaat ervan uit dat Lucy niet uit vrije wil is verdwenen. Haar familie maakt zich grote zorgen.

Lucy Ashby is de dochter van Michael en Millie Ashby, die allebei werkzaam zijn bij Christie's. De verdwijning van Lucy is een groot raadsel. Lucy komt uit een welgestelde familie en de politie sluit een ontvoering niet uit. Tot op heden is er geen losgeld geëist. Om die reden is de vermissing van Lucy de eerste dagen ook stilgehouden. De politie vraagt nu echter om de hulp van het publiek.

De politie heeft de kamer van Lucy doorzocht en uitgebreid sporenonderzoek gedaan. Publiek dat afgelopen zondagavond tussen tien uur 's avonds en een uur 's nachts in de buurt van Bury Place is geweest, wordt opgeroepen eventuele camerabeelden te delen met de politie. De familie van Lucy looft tienduizend pond uit voor iedere tip. Vanavond is er een persconferentie, waarin ook de familie van Lucy aan het woord komt.

HEDEN

Stuart Cain baande zich een weg tussen de grafstenen door. De bijna volle maan verspreidde een griezelig licht. Hij maakte zich zorgen. Het spul dat hij in zijn rugzak had, zou bij verkoop niet genoeg geld opleveren om én zijn volgende shot én de huur van zijn flat te betalen. Het probleem was dat hij ze beide even hard nodig had. Hij had geen zin om zo'n junk te worden die noodgedwongen op straat moest leven. In het buurtje waar hij woonde, kwam hij ze dagelijks tegen en hij had medelijden met die stakkers. Ze bedelden om geld, en Stuart wist dat ze hier en daar probeerden aan geld te komen door mensen te beroven, of in te breken in huizen en winkels. En negen van de tien keer liep het slecht af. Het was het begin van het einde, wist Stuart. Oké, hij was verslaafd, maar hij wist ook dat hij zijn verslaving in toom moest houden. Dat hij ervoor moest zorgen dat hij geld had. Zodat hij in zijn flat kon blijven wonen. Dat hij moest kunnen douchen. Af en toe koken. Hij moest kunnen blijven werken om aan geld te komen. En dat deed hij best slim, vond hij zelf. Af en toe een kraak zetten, soms een auto jatten, in winkelcentra mensen beroven. Hij wisselde zijn werkzaamheden af, zodat het niet te veel opviel en opereerde in verschillende buurten.

Het was dat die trut van een ex vanochtend schreeuwend voor zijn deur had gestaan en had geëist dat hij alimentatie betaalde. Hij had het vereiste bedrag al maanden niet opgehoest en dat was hij ook niet van plan. Het werd tijd dat ze haar handjes liet wapperen. Het was niet zijn idee geweest dat ze zou stoppen met werken toen hun zoon werd geboren. Bovendien was de jongen nu veertien en kon hij zich prima alleen redden. Zij hoefde echt na schooltijd niet met een kopje thee en een koekje op hem te wachten. En via via had hij gehoord dat ze allang weer een ander had. Ging ze daar maar mee hokken. Maar ze had bedreigd de politie te bellen en alles te vertellen over zijn handeltje. En dat kon hij niet gebruiken.

En dus had hij haar geld gegeven. Wat betekende dat hij als de sodemieter weer op pad moest om wat meer geld te ritselen.

Hij richtte zijn zaklamp op het pad voor hem. Hij kreeg de kriebels van deze plek. Niet dat hij bang was aangelegd, hij had in het verleden een baantje gehad waarbij hij toeristen 's nachts op sleeptouw nam door donkere steegjes op jacht naar spoken, maar het was hier pikkedonker en ijskoud. Het grootste gedeelte van de graven was overwoekerd en beschadigd. Je had niet veel fantasie nodig om je voor te stellen dat de doden uit de kieren zouden kruipen of dat er een hand onder een steen vandaan zou komen.

Dit kerkhof zou ideaal zijn voor een spokentocht, maar natuurlijk was de begraafplaats halverwege de jaren negentig overgenomen door een stelletje zogenaamde liefhebbers die de plek wilden behouden voordat die een complete ruïne zou worden. Zij bepaalden wie erin mocht, wie er begraven mocht worden en wat er met Highgate gebeurde. Een spokentocht zou de rust van de doden vast verstoren. Eerder de goemoedsrust van de leden, dacht Stuart grimmig.

Toen zag hij het graf waar hij voor was gekomen. Er stond een eenvoudige steen, met alleen de namen en geboorte- en overlijdensdata erop. Het kon maar

beter waar zijn wat zijn huisbaas hem had verteld. Zijn gezonde verstand zei hem dat de beenderen in de graven hem net zoveel kwaad konden doen als de stenen of obeliskken om hem heen, maar toch merkte hij dat zijn hartslag versnelde toen hij zijn zaklamp over de grafsteen liet dwalen. Hij praatte zachtjes tegen zichzelf om dergelijke gedachten op een afstand te houden.

Hij legde zijn rugzak en zaklamp neer, pakte de schep uit zijn rugzak en begon te graven. De steel van de schep was niet heel lang, omdat die anders niet in zijn rugzak paste. Van tevoren had hij zich ingelezen. Er stonden twee namen op de grafsteen, man en vrouw, en bij een dubbel graf bevond het bovenste zich vijftien-zestig centimeter onder de grond, het minimale vereiste. Gelukkig was de grond niet al te hard en hoefde hij alleen het bovenste deel af te graven. Hij zou een deel van het deksel kapotmaken om bij de ring te kunnen.

Na een hele tijd graven stuitte hij op de bovenkant van de kist. Zou ze al vergaan zijn? Een huivering trok als een koude windvlaag langs zijn bezwete rug omhoog. Ging hij dit echt doen? Vermanend sprak hij zichzelf toe. Hij was nu al zo ver gekomen. Het was de enige manier om in één klap van zijn geldproblemen af te zijn. Voor het geld dat hij voor de ring zou krijgen, zou hij bij heel wat auto's of huizen moeten inbreken, wat een stuk gevaarlijker was en veel meer opviel dan dit. Stel je niet aan, zei hij tegen zichzelf. Hij pakte de schep weer.

Zweet stond op zijn voorhoofd, zijn trui plakte aan zijn rug en hij hijgde van de inspanning. De kist was een standaard bruin exemplaar en had al flink te lijden gehad van de weersomstandigheden.

Nadat het hem was gelukt om de bovenkant vrij te maken, ging hij op de kist staan. Hij pakte de krik en begon het hout kapot te slaan om een gat te maken. Dat kostte verrassend weinig moeite. Het hout was helemaal niet hard. Onhandig werkte hij zich op zijn hurken en stak zijn hand naar binnen. Hij wilde beslist niet kijken en tastte rond. Zijn zoekende vingers vonden iets zachts en hij weerstond de neiging om zijn hand direct terug te trekken. Ja, dat was een arm. Een hand, waar alleen de botten nog van over waren. Koud. En daar was de ring. Gelukt! Het gevoel van euforie werd verdrongen door de irrationele angst dat hij ter plekke door de bliksem getroffen zou worden.

Snel hees hij zich uit het gat en schepte als een bezetene de aarde weer terug. Daarna strooide hij er nog wat bladeren overheen. Over een paar uur zou het licht worden. Het werd tijd om naar huis te gaan. Te slapen. Misschien nog een joint te roken om tot rust te komen. En de ring morgenochtend meteen te verkopen.

Reynou liep over het pad. Ze had weer eens niet kunnen slapen en tijdens haar wandeling door de stad had ze het impulsieve besluit genomen naar het graf van haar man te gaan. Andere mensen zouden misschien bang zijn op een begraafplaats midden in de nacht, maar zij niet. Reynou wist dat ze van de levenden meer te vrezen had dan van de doden, dat had de tijd dat ze als kind op straat had geleefd haar wel geleerd.

De struiken bewogen en maakten een ritselend geluid. Een man kwam tevoorschijn. Voordat hij op het gras stapte, keek hij behoedzaam om zich heen. Hij droeg donkere kleding. Zijn gezicht ging bijna helemaal schuil onder een capuchon. Over zijn schouder droeg hij een rugtas. In zijn hand had hij iets wat glinsterde, al kon Reynou het voorwerp niet identificeren.

Zodra hij haar in de gaten kreeg, bevroor hij en even leek het alsof hij terug wilde gaan, de struiken weer in. Toen veranderde hij van gedachten en zette het op een lopen. Verrassend genoeg rende hij in haar richting, alsof hij verwachtte dat ze aan de kant zou gaan. Dat was Reynou niet van plan. In een reflex greep ze hem vast. Het resultaat was dat de tas van zijn schouder gleed en halverwege zijn arm, tussen hen in, bleef hangen. Ze sjorden allebei aan een hengel. De man gaf haar met zijn vrije hand een duw en ze liet de rugzak los. Hij wist een paar stappen te zetten voordat ze hem bij de achterkant van zijn jas wist te pakken. De man draaide zich om en met het glinsterende voorwerp gaf hij haar een klap tegen haar neus. Heel even zag ze sterretjes. Ze tolde op haar benen en toen begaven die het. Ze viel op handen en knieën. De kleine steentjes van het grindpad drongen haar huid binnen, maar die pijn werd overschaduwd door de gloeiende steken in haar gezicht. Ze bracht haar vingers naar haar neus en zag bloed. Haar zicht was wazig en ze sloot haar ogen een paar seconden.

Toen ze haar ogen weer opende, was de man verdwenen. Ze liet zich op haar achterwerk zakken om bij te komen en haalde een paar keer diep adem door haar mond. De scherpe lucht prikte pijnlijk in haar neusgaten. Ze had niets bij zich om het bloeden te stelpen. Ze proefde de metalige smaak van bloed.

Reynou vloekte. Dit kon je niet menen. De vorige keer dat ze hier was had ze een lijk gevonden en nu betrapte ze een dief.